

ВИСНОВОК

до проекту Закону про колективні трудові спори

(реєстр. № 12034 від 16.09.2024)

Комітет Верховної Ради України з питань цифрової трансформації розглянув на своєму засіданні 06 листопада 2024 року (Протокол № 133) проект Закону України про колективні трудові спори, реєстр. № 12034 від 16.09.2024, поданий народним депутатом України Третьяковою Г.М. та іншими народними депутатами України.

Як зазначено в пояснювальній записці до законопроекту його метою є запровадження дієвих правових та організаційних засад регулювання порядку та способів вирішення колективних трудових спорів в Україні, запровадження сучасного механізму вирішення таких спорів за допомогою примирних процедур та трудового арбітражу, розвитку інституту трудової медіації, реалізації права працівників і роботодавців на колективні дії у випадках конфліктів інтересів, удосконалення порядку та процедури проведення страйків, збалансування інституту відповідальності та інтересів працівників і роботодавців за порушення законодавства про колективні трудові спори тощо.

Міністерство цифрової трансформації України у своєму висновку до законопроекту зазначає наступне.

У пункті 2 частини 2 статті 12 у редакції проекту Закону вжито термін «інформаційно-телекомунікаційні системи».

Звертаємо увагу, що 1 січня 2022 року набрав чинності Закон України «Про електронні комунікації», положеннями якого передбачено використання нової термінології у сфері телекомунікацій, зокрема слова «інформаційно-телекомунікаційна система» замінено словами «інформаційно-комунікаційна система».

У зв'язку із вищевикладеним та для однакового застосування термінології у законодавстві пропонуємо у пункті 2 частини 2 статті 12 у редакції проекту Закону слова «інформаційно-телекомунікаційні» замінити словами «інформаційно-комунікаційні».

Додатково зазначаємо, що у проекті Закону неодноразово викладені вимоги до змісту заяв, а саме перелік відомостей, які мають бути зазначені у них, зокрема серія паспорту.

Звертаємо увагу, що відповідно до пункту 1 частини першої статті 13 Закону України «Про Єдиний державний демографічний реєстр та документи, що підтверджують громадянство України, посвідчують особу чи її спеціальний статус» (далі – Закон) документи, оформлення яких передбачається цим Законом із застосуванням засобів Єдиного державного демографічного реєстру (далі - Реєстр), відповідно до їх функціонального призначення поділяються на документи, що посвідчують особу та підтверджують громадянство України, до яких віднесено й паспорт громадянина України.

Нормами частини сьомої статті 21 Закону визначено вичерпний перелік інформації, що вноситься до паспорта громадянина України:

- 1) назва держави;
- 2) назва документа;
- 3) ім'я особи;
- 4) стать;
- 5) громадянство;
- 6) дата народження;
- 7) унікальний номер запису в Реєстрі;
- 8) номер документа;
- 9) дата закінчення строку дії документа;
- 10) дата видачі документа;
- 11) уповноважений суб'єкт, що видав документ (код);
- 12) місце народження;
- 13) відцифрований образ обличчя особи;
- 14) відцифрований підпис особи;

15) податковий номер (реєстраційний номер облікової картки платника податків з Державного реєстру фізичних осіб - платників податків) або повідомлення про відмову від прийняття реєстраційного номера облікової картки платника податків (для фізичних осіб, які через свої релігійні переконання відмовляються від прийняття реєстраційного номера облікової картки платника податків та офіційно повідомили про це відповідний контролюючий орган).

З огляду на зазначене, звертаємо увагу, що паспорт громадянина України оформлений засобами Реєстру не містить відомостей про його серію, а містить виключно номер документа, а тому пропонуємо у тексті проекту Закону додати після слова «серію» слова «(за наявності)».

У абзаці шостому частини третьої статті 12 законопроекту передбачено, що Національна служба веде реєстр організацій і об'єднань, які підтвердили свою репрезентативність. Також зазначено, що зміст, структура та порядок ведення реєстру організацій і об'єднань, які підтвердили свою репрезентативність, визначаються Національною службою.

Звертаємо увагу, що правові, організаційні і фінансові засади створення та функціонування публічних електронних реєстрів з метою захисту прав та інтересів фізичних та юридичних осіб під час створення, зберігання, оброблення та використання інформації у публічних електронних реєстрах визначаються Законом України «Про публічні електронні реєстри» (далі – Закон).

Частиною другою статті 3 Закону передбачено, що ведення усіх реєстрів, за допомогою яких органи державної влади, органи місцевого самоврядування, саморегульвні організації, юридичні особи публічного права, їх посадові особи, інші уповноважені законом особи здійснюють збирання, оброблення та поширення офіційної інформації про передбачені цим Законом та іншими законами об'єкти реєстрів, здійснюється в електронному вигляді відповідно до вимог цього Закону, законів або інших актів законодавства, згідно з якими вони створені, та є публічними електронними реєстрами.

Відповідно до пункту 12 частини першої статті 2 Закону публічний електронний реєстр (реєстр, кадастр, реєстр тощо) (далі - реєстр) – інформаційно-комунікаційна система, що забезпечує збирання, накопичення, захист, облік, відображення, оброблення реєстрових даних та надання реєстрової інформації.

Разом з тим зазначаємо, що відповідно до частини третьої статті 4 Закону виключно законом або іншим актом законодавства, згідно з яким створений реєстр, визначаються відомості, зазначені у частині другій статті 26 цього Закону (крім випадків, визначених статтями 40 і 41 цього Закону).

Так, згідно із частиною другою статті 26 Закону базовий реєстр створюється згідно із законом, в якому зазначаються:

- 1) повна та скорочена (за наявності) назва реєстру;
- 2) призначення реєстру;
- 3) назва держателя реєстру;
- 4) назва та/або вимоги до адміністратора;
- 5) вимоги до публічних реєстраторів;
- 6) вимоги до створювачів;
- 7) об'єкт (об'єкти) реєстру, порядок його (їх) реєстрації та ідентифікації;
- 8) джерела інформації відповідного реєстру;
- 9) види реєстрових даних, метаданих та візуальних, підтверджуючих ці дані, образів (матеріалів фото- та відеофіксації, скан-копій тощо);

- 10) спосіб (процес) створення створювачем інформації про об'єкт реєстру, у тому числі з використанням прикладних програмних інтерфейсів реєстрів;
- 11) строки внесення до реєстру інформації про об'єкти реєстру;
- 12) види та матеріальні форми документів, що створюються під час ведення реєстру, та спосіб їх обліку у складі такого реєстру;
- 13) фінансові джерела створення програмно-технічних засобів реєстру та право власності на них;
- 14) вимоги до ведення та адміністрування реєстру;
- 15) вимоги до інтеграції з Системою електронної взаємодії;
- 16) вимоги до обробки та захисту персональних даних, інших реєстрових даних та інформації;
- 17) джерела фінансового забезпечення функціонування реєстру;
- 18) форми і порядок оприлюднення та отримання реєстрової інформації, права та обов'язки користувачів;
- 19) перелік послуг реєстру та розмір плати за їх надання;
- 20) вимоги до системи управління ризиками та інформування суб'єктів інформаційної взаємодії і правоволодільців про порушення цілісності реєстрової інформації, її несанкціонованої обробки;
- 21) порядок обов'язкового інформування правоволодільця про запити будь-яких осіб щодо інформації про нього та належні йому майно, майнові, 4 правові та інші спеціальні статуси, а також про збирання, оброблення, внесення такої інформації до відповідних реєстрів, її зміну та видалення;
- 22) дата початку функціонування реєстру.

Враховуючи зазначене, проект Закону потребує ґрунтовного доопрацювання з метою приведення його положень у відповідність до норм Закону, а саме надання у проекті Закону визначення Реєстру з урахуванням норм пункту 12 частини першої статті 2 Закону та викладення основних норм щодо Реєстру саме у проекті Закону, з урахуванням частини другої статті 26 Закону.

Адміністрація державної служби спеціального зв'язку та захисту інформації України за результатами опрацювання повідомила, що відповідно до частини першої статті 1 Закону України «Про критичну інфраструктуру» об'єкти критичної інфраструктури – об'єкти інфраструктури, системи, їх частини та їх сукупність, які є важливими для економіки, національної безпеки та оборони, порушення функціонування яких може завдати шкоди життєво важливим національним інтересам. Оператор критичної інфраструктури – юридична особа будь-якої форми власності та/або фізична особа підприємець, що на правах власності, оренди або на інших законних підставах здійснює управління об'єктом критичної інфраструктури та відповідає за його поточне функціонування.

У зв'язку з вищезазначеним, пропонується у проекті Закону пункт 2 частини другої статті 48 викласти в такій редакції:

«2) законодавства про критичну інфраструктуру та її захист, які регулюють питання віднесення об'єктів інфраструктури до об'єктів критичної інфраструктури, управління якими здійснюють підприємства, установи та організації на правах власності, оренди або на інших законних підставах;».

Також до проекту Закону надійшли зауваження та пропозиції від Спільного представницького органу репрезентативних всеукраїнських об'єднань профспілок на національному рівні (додаються).

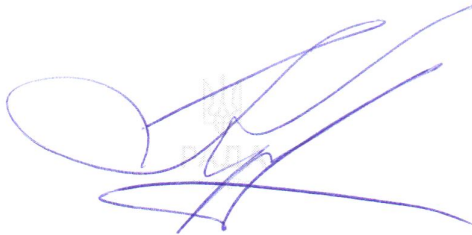
Народні депутати України – члени Комітету, розглянувши положення законопроекту, зазначили про необхідність врахування вищезазначених зауважень та пропозицій.

Враховуючи зазначене, за результатами обговорення Комітет ухвалив:

1. Рекомендувати Комітету Верховної Ради України з питань соціальної політики та захисту прав ветеранів врахувати висловлені зауваження та пропозиції під час підготовки та розгляду проекту Закону України про колективні трудові спори, реєстр. № 12034 від 16.09.2024, поданого народним депутатом України Третяковою Г.М. та іншими народними депутатами України.

2. Направити Висновок про розгляд зазначеного законопроекту до Комітету Верховної Ради України з питань соціальної політики та захисту прав ветеранів.

Голова Комітету

М. КРЯЧКО